

HOLUBÁĀĪ - 2.

PĀĵtek, 25 bĀĪezen 2022

KamarĀĵd Jirka LevĀ½ bydlel v domku kousek od jezu, kde v IĀĉtĀ bylo prĀ-ma koupĀĵnĀ-, a v zimĀ mohl pozorovat pana Knapa, kterĀ½ koupĀĵnĀ- vynechal, jen kdyĀ¾ tĀĵhly ledy. TakĀĉ mĀĵl Jirka LevĀ½ pĀĵknou sĀĉgru; ale protoĀ¾e jĀ- uĀ¾ u sedmnĀĵct a mĀ teprve ĀĉtrnĀĵct, tak mĀĉ city neopĀĵtovala. Nedaleko byla menĀĵĀ- tovĀĵrna na nĀĵbytek, kterĀĵ jeĀĵtĀ pĀĵlety patĀĪmĀ Jirkovo tĀĵtovi. NynĀ- ale patĀĪmĀ- nĀĵm vĀĵem. Pan LevĀ½ byl kvĀĵli tomu nabruĀĵenĀ½, ale ĀĵĀĉfoval v tovĀĵ

MĀĵ tĀĵta byl

takĀĉ kapitalista, ale malĀ½. MĀĵl dĀĵmskĀĉ krejĀĵovstvĀ- a ĀĵtyĀĪmi uĀĵednice. TakĀĉ se mraĀĵil a ĀĪĪĀ-kal: ĀĉZDĀĵnu mĀĵ vzali, ale dluh za IĀĵtky jsem splĀĵcel jeĀĵtĀ ĀĪĪĀdu letĀĵe.

JĀĵ bydlel na

JĀĵnskĀĉm nĀĵmĀĵstĀ- v tĀĪĪĀ-patrovĀĉm domĀĵ. PrvnĀ- patro obĀ½val strĀ½c Karel s tetou SlĀĵvkou, se tĀĪĪemi mĀ½mi bratřanci a jednou sestĀĪĪenicĀ-. DruhĀĉ patro okupovala naĀĵe rodina ve stejnĀĉm poĀĵtu jako pĀĪĪĀ-buznĀ- pod nĀĵmi. Jen pomĀĵr byl vyrovnĀĵĀĵĀ-. Dva kluci, dvĀĵ holky. Ve tĀĪĪetĀ-m patĀĪĪe bydlel strĀ½c Franta s tetou RĀĵzou. MĀĵli ĀĵtyĀĪmi kluky, ale nynĀ- uĀ¾ jen dva. BohouĀĵ a Martin se pĀĪĪi blbnutĀ- na ledovĀ½ch krĀĵich utopili. BohouĀĵ byl syn americkĀĉho vojĀĵka, ale strejda FrantiĀĵek se s tetou RĀĵzou stejnĀĵ oĀ¾enil. Teta RĀĵza byla NĀĵmka, ale Āĵesky mluvila perfektnĀĵ, mĀĵl jsem jĀ- nejradĀĵji.

ĀĉEtvrtĀĉ patro byl

ĵiĀ¾ pĀĵdnĀ- prostor, kterĀĉ jsem okupoval jen jĀĵ se svĀ½mi holuby.

V okolĀ- naĀĵeho

domu nikdo nebydlel. CelĀĉ starĀĉ mĀĵsto bylo prĀĵzdnĀĉ. VĀĵichni obyvatelĀĉ se museli odstĀĵhovat do NĀĵmecka, protoĀ¾e nadrĀ¾ovali Hitlerovi a byli NĀĵmci. RĀĵno pĀĪĪi cestĀĵ do Āĵkoly nĀĵs bylo jen osm, protoĀ¾e dva bratřanci jeĀĵtĀ chodili do Āĵkolky. CelĀĉ rodinnĀĉ stĀĵhovĀĵnĀ- ze ĀĵumavskĀĉho mĀĵsteĀĵka do Chebu se konalo jen za ĀĵĀĵelem zlepĀĵenĀ- finanĀĵnĀ- situace. ĀĵemeslnĀĵci mĀĵli dvojnĀĵsobnĀĉ platy. Soudruh prezident ZĀĵpotockĀ½ zahrnul do pĀĵtiletĀĉho plĀĵnu budovĀĵnĀ- socialismu takĀĉ obnovu starĀĉho chebskĀĉho mĀĵsta.

MĀĵ kamarĀĵd

Jirka LevĀ½ a jĀĵ jsme finanĀĵnĀĵ nestrĀĵdali. PĀĪĪivydĀĵlĀĵvali jsme si sbĀĵrem kovĀĵ. Za Ā¾elezo bylo jen osm halĀĉĀĪĪĀĵ, to byl jedinĀ½ kov, kterĀ½ nĀĵs nezajĀ-mal, zato mĀĵĀĵ, zinek, cĀ-n, olovo, to byl nĀĵĀĵ; zlatĀ½ dĀĵ. Toho bylo po domech neskuteĀĵnĀĉ mnoĀ¾stvĀ- a cena v prĀĵmĀĵru dvĀĵ koruny za kilo. CĀ-n byl za deset.

Z trosek

malĀĉho kostela, jenĀ¾ byl zniĀĵen bombardovĀĵnĀ-m Chebu tĀĪĪi tĀ½dny pĀĪĪed koncem vĀĵlky, jsme odvezli do sbĀĵrny vĀĵechny cĀĵnovĀĉ pĀĵĀĵĵaly z varhan. Byl toho snad metrĀĵk. TakĀĉ mnoho mĀĵdĀĵnĀ½ch kotlĀĵ, v nichĀ¾ se vyvaĀĪĪovalo prĀĵdlo, a nespoĀĵetnĀĵ zinkovĀ½ch okapĀĵ a rour.

Pivo v hospodĀĵch

proudilo k pĀĵ-pĀĵ v olovĀĵnĀ½ch trubkĀĵch. Nikoho nĀĵm v tom nebrĀĵnil a ve sbĀĵrnĀĵ nemĀĵli pĀĪĪipomĀĵnky.

Ve starĀĉm

mĀĵstĀĵ byl opuĀĵtĀĵnĀ½ zachovalĀ½ kostel, ve kterĀĉm se bohoslĀ¾by nekonaly. Tam jsme obĀĵas s Jirkou LevĀ½m blbli. JĀĵ Āĵlupal mĀĵchy a on hrĀĵil na varhany aĀ¾ okna drnĀĵela. KdyĀ¾ se okolnĀ- domy zaĀĵaly opravovat, tak ĀĪĪemeslnĀĵci o polednĀ-pĀĪĪestĀĵvce v klidu usedali do lavic kostela a konzumovali svaĀĵinu. MĀĵ tĀĵta byl amatĀĉrskĀ½ herec a pyĀĵnil se tĀĵ-m, Ā¾e si pĀĵkrĀĵit zahrĀĵil i v profesionĀĵlnĀ-m divadle.

Vyprávějí, že

když chlapy usedli do lavic, tak vystoupal na kazatelnu a udělal jim kázání, na kterém přišel do smrti nezapomenou.

Holubům z

kostela se tělo kuráři, asi proto, že bydleli o patro výše než byl kůr, ze kterého se páti mji zpěvalo. Páti přzkumu našeho olovku z kostela jsme se shodli, že jeden z našich olovků je mladý přítel našeho holuba. Holoubek byl velice drobný a její krmil asi dva týdny z oš do zobáku.

Jmeno Pepka

dostala kavka od mámatky. Zdali to byl skutečně sameček, jsem nedokázal poznat. Když občas potřebovala v kuchyni cosi podržet a volala "Pepko!", ten černý uličník mě vřdy přiměl, a posadil se měmi k noze a spustil, "m..a, m..a, m..a - a opakoval to tak dlouho, dokud něco dobrého nedostal.

Pepka kavka se

užil i to pomalu. Rád seděl na mém rameni a já se s ním procházel, proto že jsem byl lidmi obdivován. Občas jsme chodili k fotbalovému hřišti na velkou louku, jednu stranu tam lemovala oha, na druhé, v mramř strání, byla velká budova, kde se učili placmali. Bylo to zednické učiliště.

Na tle louce jsem

vyhazoval Pepka do vzduchu a radoval se, jak dle pokroky. Po nějakém áse dokázal již vzlétnout vysoko a po nějaké velkých kruzích přistál u mě. Páti jednom letu, asi unaven přistál v zarostlém parku úkoly. Marně jsem hledal, marně volal.

Na schodech ke

úkole seděl velký pošet chlapec a mým přítelům se velice bavili. Veselí přišel uáitele. Vysvětlil jsem problém a těkl, že kavku někdo našel a schoval, jinak by se na mě volání ozvala. Uáitel s mou prosbou, zdali si mohu prohlédnout ubikace uá, souhlasil. Otevřel dveře a já v každém mstnosti spustil...m..a, m..a, m..a. Za námi se tlehl dav chlapců a doslova těvali směch, a je učitel musel okamžitkovat. V každém mstnosti jsem opakoval onen pokřik. Styděl jsem se, byl jsem rudý a za učima, ale má obavy Pepu nenajdu, mi dodávaly kuráž. Snad již přit, jest mstnost, ale stle nic, ždní odpověď...

Měl jsem slzy v očech,

a již jsem se rozhodoval hledět - vzděl, když se na mě smějně mlaskavě napodobování - kavky ozvala z našeho stolku odpověď - m..a, m..a, m..a, m..a.

Přijel bych vjem

proč t onen náš dherný pocit, který projel v krátkém okamžiku mým tělem a za slzy jsem se nestyděl. Odcházel jsem z tichlou chodbou, já se již astně smřvem, na rameni mi seděl spokojený Pepek a echral mi zobákem vlasy.

Pozdě odpoledne

jsem se vracel od jezu, dosyta vykoupán, bos, jen v úortkách.

Byla neděle.

Srpnové slunce tědilo naplno. O úkolnách přítelů jsem se přihlásil na brigádu. Žísoby barevných kovů byly vyerpány.

Pracoval jsem

újest hodin a dostal neskutečně nudnou práci. V jakmsi přjezdu jsem seděl předm obrovskou hromadou použitých cihel a malou sekyrkou je upravoval do

použil svého stavu. Od pondělí do pátku. A edesit haláček za jednu aistou.

Kousek od domu

na Janském náměstí - jsem napodobil kvákvá zvuk kavky a netrvalo dlouho a Pepek mi usedl radostně na ruku a hup na rameno.

Když mne maminka nakrmila, pelájel jsem

na půdu k holubám se zbytky jídla. Ale i kdybych je nekrmil, uměli se postarat sami. Vylezl jsem vikálem na stáechu a sedl na prkno mezi komáry. Byl to malý rituál s holuby. Drobil jsem chleba, někdy sypal vařenou rýží. Páletali i holubi, kteří u mne nebydleli. Pořetovně holoubek vyrostl ve zdatného jedince a asi z vdánosti, že jsem jej v mládí krmil, se ke mě choval stejně jako Pepek. Ke konci Ákolného roku jsem jej pánesl do tády a za asistence věch ká jej vypustil s okna. Letl rovnou domů.

V chladných ch

dnech jsem chodil za partou kluků k Plicáku. Tak se kálo domkám na svahu u nemocnice. Hráli jsme tam na malém plácku fotbal. Pořid za mnou chodil Jirka Peklá, byl jeitě meně než já, chodil teprve do šestá. Stále loudil, abychom ho vzali s sebou do kostela na holuby. Nakonec nás ukecal. Hnězda byla již prázdná, mláata již vyláta.

Asi hodinu

jsme lelkovali po půdách a v obou věch. S prázdnou jsme sestoupili k nářím - Ánikově cestě. Když Peklá uviděl, kudy musíme slázt, razantně sestup odmětl. Po krátkém poradě jsme vymysleli jediný možný plán. Jirka Lev se spustil k Ázkému oknu, držel se máče a odtáhl se ode zdi co nejvíce, aby mohl a byl páipraven Pekláe chytit mezi zé a sebe. Když již visel za ruce a věje jlo podle plánu, dostal Áok, zaál hlasitě kámet a domáhal se, abych jej vytáhl zpět, což vák bylo nemožné.

Jirka mi dal

znamená, já jsem Pekláovi silou odtáhl ruce z římů a pustil jej volněm pádem do kamarádovy náruče. Jen necelý metr volného pádu a bylo by vě v pořádku. Ne! Ten vlá pokrál nohy a másto aby hladce páistál dle plánu, dopadl jižmu nohama na ramena, udál ve vzduchu salto a pražil sebou ze tyá metrů na dlažebné kostky.

Ležel na bémě a

nehábal se. Během chvíly jsme stáli nad ním, páesvděni, že se zabil. Opatrně jsme jej otočili na záda. Krvácel z nosu a na áele se mu dělala obrovská modřalová boule.

V okamžiku,

kdy jsem se už rozhodl beze slov doběhnout na nedalekém náměstí - pro pomoc, se Peklá ozval, "kluci, to byla morda!" a s nářím - pomoc - se postavil. Záznaky se dělají, asi okolo kostela látají andělci. Nebylo mu dva týdny veselo, páeil ten neuvěřitelný pád jen s otásem mozku.

Co bylo

dál. Staré másto se obláko do hávu leženě. Strá c Karel a Strá c František byli Áleny správně strany a dostali na chebském náměstí - prostorné byty. Tatánek, jakožto bývalý krejčí - á t. kapitalista, dostal byt v paneláku.

Moji holubi se

dělky římusu sbějeek stali opět svobodně, Pepek kavka jednoho dne odletěl a již se nevrátil.

I já jsem jednoho dne odlátl,

a toto je má vzpomínka na Cheb. Pepa Kouba

